

Scris de Valentin-Claudiu I. DOBRE
Luni, 03 Ianuarie 2022 14:12 -

Prizonierul-cadet austro-ungar Nicolae Talpeș, dețut în lagărul de la Șipote-Iași și-a scris amintirile la o vârstă memorabilă (la 77 de ani). O poveste frumoasă cu un tânăr sublocotenent căruia nenorocirile războiului și detenția în lagăr îi prilejuiesc o discriminare extrem de pozitivă, respectiv cunoașterea unor posibile viitoare soții și studii de drept la Universitatea cea mai apropiată de lagăr, cea din Iași. La Șipote a locuit într-un bordei sub pământ, împreună cu un alt bănățean, dar înainte de izbucnirea epidemiei. O treime din efectivul lagărului ar fi murit între 1916-1918. Întâi ca lagăr pentru soldați dezertori și refugiați, atât ruși, bulgari, turci, germani, sârbi (atât ale Puterilor Centrale, cât și din partea Antantei), Șipote devine ulterior lagăr pentru prizonierii Puterilor Centrale (unii dintre ei de religie mozaică).

În sine, demne de un scenariu de film (ori înșiși un scenariu de film), amintirile dezvăluie cum Nicolae Talpeș își deparazita hainele și lenjeria fără etuvă, lângă soba sau vatra încinsă, apropiindu-le de jărat.

Tânărul cunoaște o mulțime de doamne și domnișoare din protipendada moldoveană, el slujind în final cauzei naționale. Declarat mort acasă (mama sa purta doliu), el vine și cu studiile universitare avansate, pe care le și termină. Era și un tânăr plăcut, bine educat care putea răsturna o conjunctură defavorabilă într-una favorabilă. Cartea a fost editată la Timișoara în 2008 și este accesibilă. De citit !

Ohh, Doamne ! Ce înseamnă să cazi prizonier !

Scris pro-bono astăzi douăzecișipatru noiembrie douămii douăzeci și unu, toujours pro-bono bono și trimis la sighet-online.

Scris de Gheorghița N. Dobre și Valentin-Claudiu I. Dobre din surse scrise și internet